

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Marzanna Rogowska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 r. w B.

sprawy z odwołania S. K. (1)

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników

na skutek apelacji wnioskodawcy S. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 maja 2013 r. sygn. akt V U 111/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od S. K. (1) na rzecz Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału (...) w B. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sygn. akt III A Ua 1168/13

UZASADNIENIE

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego decyzją z dnia 30 października 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 roku, Nr 50, poz. 291 ze zm.), stwierdził ustanie wobec S. K. (1) od dnia 1 kwietnia 2009 roku ubezpieczenia społecznego rolników w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz ubezpieczenia emerytalno-rentowego oraz ustanie obowiązku opłacania składek od tego dnia. Rolniczy organ rentowy wskazał, że od dnia 1 kwietnia 2009 roku, kiedy przestała obowiązywać umowa dzierżawy działki rolnej nr (...), położonej w obrębie gruntów wsi R. zawarta przez wnioskodawcę z A. K. i H. K., wnioskodawca nie był posiadaczem gospodarstwa obejmującego obszar użytków rolnych o powierzchni ponad 1 hektara przeliczeniowego, co uzasadniało stwierdzenie wobec niego ustania ubezpieczenia społecznego rolników od tego dnia.

S. K. (1) w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się jej zmiany i stwierdzenia, iż podlega on ubezpieczeniu społecznemu rolników. Podniósł, że pomimo nieprzedłużenia w formie pisemnej umowy dzierżawy po dniu 31 marca 2009 roku, na podstawie ustnej umowy nadal posiadał i użytkował część działki o nr (...) o powierzchni 1,64 hektara.

Sąd Okręgowy w Białymstoku po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku odwołanie oddalił (pkt I) oraz zasądził od S. K. (1) na rzecz Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II). Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że w dniu 31 marca 1999 roku wnioskodawca S. K. (1) zawarł ze swoimi rodzicami A. i H. K. umowę dzierżawy, której przedmiotem była działka nr (...) o powierzchni 7 hektarów położona we wsi R., gmina Z.. Umowa została zawarta na okres 10 lat (k. 13). Zarejestrowano ją w ewidencji gruntów i budynków. Pisemna umowa dzierżawy obowiązywała zatem do dnia 31 marca 2009 roku. Przedmiotem sporu było to, czy S. K. (1) po dniu 31 marca 2009 roku nadal dzierżawił powyższą działkę i prowadził na niej działalność rolniczą, zaś w konsekwencji, czy nadal po tym dniu spełniał warunki do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników z uwagi na prowadzenie działalności rolniczej w gospodarstwie obejmującym obszar użytków rolnych o powierzchni powyżej 1 hektara przeliczeniowego. Sąd Okręgowy zaznaczył przy tym, iż niezarejestrowanie umowy dzierżawy gruntów w ewidencji powoduje, iż nie działa domniemanie prowadzenia działalności rolniczej na tych gruntach, wynikające z art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników. Dzierżawca może jednak za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych wykazywać fakt prowadzenia takiej działalności na dzierżawionych gruntach. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że na podstawie art. 694 k.c. w zw. z art. 660 k.c. umowa dzierżawy nieruchomości na czas dłuższy niż rok powinna być zawarta na piśmie. W razie zaś niezachowania tej formy, umowę poczytuje się za zawartą na czas nieoznaczony. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca nie wykazał, aby od dnia 1 kwietnia 2009 roku nadal dzierżawił w/w nieruchomość. W szczególności zaś Sąd I instancji wskazał na szereg sprzeczności w przedstawionych przez S. K. (1) dowodach, jak również na zmienność zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska w sprawie. W szczególności Sąd Okręgowy wskazał, iż w aktach KRUS znajduje się oświadczenie wnioskodawcy z dnia 2 marca 2012 roku, w którym podał, że po zakończeniu dzierżawy w 2009 roku nie przedłużał jej (k. 59 akt KRUS). W dniu 5 czerwca 2012 roku w kolejnym oświadczeniu złożonym do organu rentowego (k. 69 akt KRUS) wskazał już, iż w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku osobiście, na własny rachunek prowadził gospodarstwo rolne, pomimo, że nie miał umowy dzierżawy. Następnie, tj. w dniu 10 października 2012 roku zarówno S. K. (2), jak też jego matka H. K. złożyli w organie rentowym oświadczenia, iż „dokonali aneksu do tej umowy poprzez ustną dzierżawę części działki nr (...) o powierzchni 1,64 hektara na okres kolejnych 10 lat, a pozostałą część wydzierżawiła E. C., tj. grunt o powierzchni 5,36 hektara” (k. 81 akt KRUS). Z oświadczenia H. K. wynika w szczególności, że umowa nie została przedłużona w formie pisemnej (k. 82 akt KRUS). Na rozprawie w dniu 21 maja 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy przedłożył natomiast pismo datowane na dzień 26 grudnia 2008 roku zatytułowane „przedłużenie umowy dzierżawy”. Wynika z niego, że H. K. przedłuża umowę dzierżawy z synem S. K. (1), wydzierżawiając mu część działki nr (...) o powierzchni około 4 hektarów. Na piśmie tym widnieją podpisy H. K. oraz S. K. (1) (k. 66). Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2006 roku A. i H. K. zawarli z A. oraz E. C. umowę dzierżawy spornej działki nr (...). W umowie znajduje się zapis, iż działka ta ma powierzchnię 7,98 hektara, zaś dzierżawa zostaje zawarta od dnia 15 maja 2006 roku na czas nieokreślony. Sąd Okręgowy zauważył, że treść niniejszej umowy dzierżawy przeczy temu, aby wnioskodawca dzierżawił część tej działki i prowadził działalność rolniczą na dzierżawionej przez siebie części (o powierzchni 1,64 hektara). W celu ustalenia, czy wnioskodawca w latach 2009-2010 prowadził działalność rolniczą na działce nr (...), Sąd I instancji dopuścił również dowód z zeznań świadków E. C., H. K., W. K., T. S., oraz P. L.. W ocenie Sądu I instancji, zeznania świadków nie wnoszą wiele do sprawy, w szczególności nie jest możliwe na ich podstawie dokonanie ustaleń w kwestii prowadzenia przez wnioskodawcę działalności rolniczej na w/w działce. Nadto Sąd Okręgowy wskazał, że z protokołu z przeprowadzonej wizytacji w gospodarstwie z dnia 20 grudnia 2012 roku wynika, iż działka wskazana przez wnioskodawcę jako ta, na której prowadził działalność rolniczą, porośnięta jest drzewostanem. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika również, że S. K. (1) w okresie od dnia 28 maja 2004 roku do dnia 28 grudnia 2005 roku był wpisany do ewidencji działalności gospodarczej. Prowadzenie działalności gospodarczej ponownie rozpoczął od dnia 14 maja 2007 roku. Na podstawie decyzji Prezesa KRUS z dnia 21 maja 2007 roku stwierdzono, że S. K. (2) spełnia warunki do dalszego podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników po podjęciu pozarolniczej działalności

gospodarczej (k. 37 akt KRUS). Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustalenia, iż S. K. (1) po dniu 31 marca 2009 roku dzierżawił sporną działkę oraz aby prowadził na niej działalność rolniczą. Tym samym od dnia 1 kwietnia 2009 roku nie podlega on ubezpieczeniu społecznemu rolników, gdyż nie prowadził działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym obejmującym obszar użytków rolnych powyżej 1 hektara (inne użytki rolne, których jest właścicielem nie mają powierzchni 1 hektara przeliczeniowego), a co za tym idzie z dniem 31 marca 2009 roku, tj. z dniem upływu terminu umowy dzierżawy utracił prawo do wyboru tytułu ubezpieczenia jako rolnik prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą – na podstawie art. 5a w/w ustawy. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie i orzekł o kosztach procesu na zasadzie art. 98 § 3 k.p.c. i 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

S. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 5a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez przyjęcie przez Sąd, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku nie prowadził działalności rolniczej i nie pracował stale w gospodarstwie rolnym i w związku z tym nie podlega nadal ubezpieczeniu rolniczemu w okresie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej,
2. przepisów postępowania, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie, polegających na ustaleniu, iż wnioskodawca w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku nie prowadził działalności rolniczej i nie pracował stale w gospodarstwie rolnym.

Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż wnioskodawca w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku prowadził działalność rolniczą i pracował stale w gospodarstwie rolnym i w związku z tym podlegał nadal ubezpieczeniu rolniczemu w okresie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 roku, Nr 50, poz. 291 ze zm.). Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów.

Stosownie do treści art. 6 pkt 1 w/w ustawy przez pojęcie rolnika rozumie się pełnoletnią osobę fizyczną, zamieszkujejącą i prowadzącą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osobiście i na własny rachunek, działalność rolniczą w pozostającym w jej posiadaniu gospodarstwie rolnym, w tym również w ramach grupy producentów rolnych, a także osobę, która przeznaczyła grunty prowadzonego przez siebie gospodarstwa rolnego do zalesienia. Działalnością rolniczą jest z kolei działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej (art. 6 pkt 3 w/w ustawy).

Jak wynika natomiast z art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz art. 16 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 w/w ustawy ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu, macierzyńskiemu oraz emerytalno-rentowemu podlega z mocy ustawy rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny, jeżeli ten rolnik nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu lub nie ma ustalonego prawa do emerytury lub renty albo nie ma ustalonego prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie zaś z art. 38 pkt 1 w/w ustawy przy ustalaniu podlegania ubezpieczeniu domniemywa się, że właściciel gruntów zaliczonych do użytków rolnych lub dzierżawca takich gruntów, jeżeli dzierżawa jest zarejestrowana w ewidencji gruntów i budynków, prowadzi działalność rolniczą na tych gruntach.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu była kwestia podlegania przez S. K. (1) od dnia 1 kwietnia 2009 roku ubezpieczeniu społecznemu rolników (w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz ubezpieczenia emerytalno-rentowego) przy jednoczesnym prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Poza sporem pozostawało to, że pisemna umowa dzierżawy zawarta pomiędzy wnioskodawcą a A. i H. K., dotycząca działki nr (...) o powierzchni 7 hektarów, położonej we wsi R., gmina Z. obowiązywała do dnia 31 marca 2009 roku (k. 13). Nadto wnioskodawca od dnia 14 maja 2007 roku prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, po podjęciu której spełniał warunki do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników i temu ubezpieczeniu podlegał. S. K. (1) w przedmiotowym postępowaniu dowodził, że po dniu 31 marca 2009 roku nadal dzierżawił część działki nr (...) i prowadził na niej działalność rolniczą. W jego sytuacji prawnej skuteczne wykazanie powyższych okoliczności skutkowałoby uznaniem, że prowadził działalność rolniczą w pozostającym w jego posiadaniu gospodarstwie rolnym obejmującym obszar użytków rolnych powyżej 1 hektara przeliczeniowego (gdyż inne posiadane przez niego użytki rolne mają powierzchnię nieprzekraczającą tej powierzchni). W konsekwencji zaś prowadziłyby to do stwierdzenia, że od dnia 1 kwietnia 2009 roku wnioskodawca nadal podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników jako osoba prowadząca jednocześnie pozarolniczą działalność gospodarczą.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do kwestii dzierżawy spornej nieruchomości po dniu 31 marca 2009 roku. Jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, w dniu 2 marca 2012 roku S. K. (1) złożył w rolniczym organie rentowym oświadczenie, z którego jednoznacznie wynikało, iż dzierżawa zakończyła się w 2009 roku i nie została ona przedłużona na dalszy okres (k. 59 akt KRUS). W dniu 5 czerwca 2012 roku S. K. (1) złożył w KRUS kolejne oświadczenie sprzeczne z poprzednim, z którego wynikało, że po zakończeniu obowiązywania pisemnej umowy dzierżawy, a przed darowaniem mu przez matkę części działki nr (...) (po dokonaniu jej podziału) na podstawie aktu notarialnego, tj. w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku, osobiście, na własny rachunek na tejże działce prowadził działalność rolniczą na podstawie ustnej umowy. Wynajmował A. C. do koszenia trawy oraz wycinania gałęzi (k. 69 akt KRUS). Wraz z powyższym oświadczeniem wnioskodawca przedłożył w organie rentowym oświadczenia matki H. K., P. L. oraz A. C., potwierdzające fakt dzierżawienia działki oraz prowadzenia na niej działalności rolniczej (k. 70-72 akt KRUS). W dniu 10 października 2012 roku wnioskodawca S. K. (1) wniósł o objęcie go ubezpieczeniem społecznym rolników w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 19 sierpnia 2010 roku, dołączając do wniosku szereg dokumentów. I tak, ze wspólnego oświadczenia wnioskodawcy oraz jego matki H. K. wynikało, że po dniu 1 kwietnia 2009 roku na podstawie ustnej umowy, zawartej na okres kolejnych 10 lat odwołujący się dzierżawił część działki nr (...) o powierzchni 1,64 hektara, zaś pozostałą część - o powierzchni 5,36 hektara dzierżawiła E. C. (k. 81 akt KRUS). H. K. oświadczyła także, że umowa dzierżawy nie została przedłużona w formie pisemnej, gdyż wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie podziału działki, po zakończeniu którego wydzielona część działki została wnioskodawcy darowana na podstawie aktu notarialnego (k. 82 akt KRUS). E. C. oświadczyła także, że od dnia 30 kwietnia 2006 roku dzierżawi część działki o nr (...) o powierzchni 5,36 hektara, natomiast pozostałą część, tj. o powierzchni 1,64 hektara użytkuje S. K. (1) (k. 83 akt KRUS). Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, wbrew wcześniejszemu stanowisku wnioskodawcy, jak również wbrew treści w/w dokumentów, które przedkładał do organu rentowego, pełnomocnik wnioskodawcy na rozprawie w dniu 21 maja 2013 roku przedłożył pismo datowane na dzień 26 grudnia 2008 roku zatytułowane „przedłużenie umowy dzierżawy”, podpisane przez H. K. oraz wnioskodawcę. Wynikało z niego, że H. K. przedłużyła umowę dzierżawy z synem S. K. (1), wydzierżawiając mu część działki nr (...) o powierzchni około 4 hektarów (66). Nadto w aktach sprawy znajduje się umowa dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2006 roku zawarta pomiędzy A. i H. K. a A. oraz E. C. dotycząca spornej działki nr (...) o powierzchni 7,98 hektara. Zgodnie z postanowieniami tejże umowy dzierżawa została zawarta od dnia 15 maja 2006 roku na czas nieokreślony (k. 14).

Sąd drugiej instancji podziela stanowisko Sądu Okręgowego, w zakresie, w jakim uznał on, że analiza dowodów z powyższych dokumentów prowadzi do wniosku, iż występuje pomiędzy nimi szereg sprzeczności. Przede wszystkim

podkreślić należy, iż początkowo wnioskodawca utrzymywał, jakoby nie przedłużał umowy dzierżawy spornej działki (k. 59 akt KRUS). Treść późniejszych oświadczeń składanych do rolniczego organu rentowego wskazuje natomiast, że umowa dzierżawy po dniu 31 marca 2009 roku miała być kontynuowana na podstawie ustnej umowy, tj. nie została zawarta umowa dzierżawy spornej nieruchomości na dalszy okres na piśmie (k. 69-72, 81-83 akt KRUS). Ostatecznie natomiast, w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, pełnomocnik wnioskodawcy przedłożył pisemną umowę dzierżawy spornej działki na dalszy okres po dniu 31 marca 2009 roku (k. 66). O ile można by rozważać, czy zasługuje na danie wiary twierdzenie skarżącego, iż jego oświadczenie z dnia 2 marca 2012 roku (k. 59 akt KRUS) jest wynikiem, tego, że błędnie zrozumiał urzędnika KRUS, zaś pisząc niniejsze oświadczenie miał na myśli to, że umowa dzierżawy na dalszy okres nie została zawarta na piśmie, to całkowicie przeczy wiarygodności wnioskodawcy okoliczność, iż pierwotnie dowodził on, że poczynając od dnia 1 kwietnia 2009 roku dzierżawił grunt na podstawie umowy ustnej, zaś ostatecznie przedłożył pisemną umowę dzierżawy dotyczącą spornego okresu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, niniejsza postawa wnioskodawcy dowodzi tego, iż zorientował się on, że konsekwencją uznania, iż w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku nie był związany umową dzierżawy spornego gruntu będzie odmowa stwierdzenia podlegania przez niego ubezpieczeniu społecznemu rolników osoby prowadzącej jednocześnie działalność gospodarczą. Niezależnie od przedstawiania przez wnioskodawcę kilku wersji okoliczności związanych z przedłużeniem przedmiotowej umowy dzierżawy nie bez znaczenia jest też okoliczność, iż jego wiarygodność w tym zakresie pośrednio podważa sam fakt braku rejestracji przedłużenia dzierżawy w ewidencji gruntów, co skutkowałoby powstaniem domniemania prowadzenia takiej działalności z art. 38 ustawy. Tłumaczenia wnioskodawcy co do niezajomości przepisów w tym zakresie są o tyle niewiarygodne, iż nie miał on żadnych problemów z rejestracją poprzedniej umowy dzierżawy z 31.03.1999 r. (k.13 i13v) , a zatem znał stosowane regulacje w tym zakresie.

Również nie bez znaczenia w sprawie jest kolejna sprzeczność między twierdzeniami wnioskodawcy a dokumentami. Zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy miał on od dnia 1 kwietnia 2009 roku dzierżawić część nieruchomości stanowiącej działkę o nr (...) o powierzchni 1,64 hektara. Zgodnie zaś z treścią umowy zawartej pomiędzy A. i H. K. a A. oraz E. C. to państwo C. dzierżawili sporną działkę w całości (k. 14). Z umowy tej w żaden sposób nie wynika, aby dotyczyła ona części jej powierzchni (5,36 hektara), tj. z wyłączeniem części, którą dzierżawić miał wnioskodawca. Sama okoliczność, że z wniosku o przyznanie płatności, z którym E. C. wystąpiła do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w dniu 13 maja 2009 roku (k. 84-86 akt KRUS), wynika, iż wniosek ten dotyczy części działki nr (...), o powierzchni 5,36 hektara – w zestawieniu z w/w dowodami - nie jest wystarczająca do uznania, że pozostałą część tej działki dzierżawił wnioskodawca. Z zaświadczenia z dnia 19 września 2012 roku, wystawionego przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) wynika natomiast, że zarówno S. K. (1), jak też W. K. nie widnieją w ewidencji producentów rolnych i nie ubiegali się o płatności do gruntów na działkę o nr (...), położonej w obrębie R., gmina Z.. W/w działka deklarowana była we wnioskach o dopłaty do gruntów rolnych składanych przez E. C. (k. 76 akt KRUS). Również z zeznań A. C. wynikało, że tylko on ubiegał się o dopłaty na tę działkę (k. 53 v.). Tym samym trudno jest znaleźć racjonalne uzasadnienie, z jakich względów wnioskodawca nie występowałoby o płatności na część działki nr (...), gdyby faktycznie część tej działki użytkował. W okolicznościach niniejszej sprawy uprawnionym jest pogląd, iż niewystępowanie o dopłaty przez małżonków C. z tej części działki wynikało z faktu braku prowadzenia na tej części upraw uzasadniających prawo do tych dopłat.

Reasumując, sama już analiza powyższych dowodów z dokumentów – zdaniem Sądu drugiej instancji – niweczy możliwość podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniu społecznemu rolników od dnia 1 kwietnia 2009 roku z uwagi na niewykazanie, że dzierżawił działkę nr (...), zaś w konsekwencji nie prowadził działalności rolniczej w pozostającym w jego posiadaniu gospodarstwie rolnym obejmującym obszar użytków rolnych powyżej 1 hektara przeliczeniowego.

Stwierdzić należało również, że zeznania przesłuchanych w sprawie świadków H. K., E. C., W. K., T. S. oraz P. L. nie dają podstaw do ustalenia, iż wnioskodawca prowadził działalność rolniczą na spornej działce. Zarówno przy ocenie zeznań świadków jak przedłożonych dokumentów Sąd Okręgowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych mu art. 233 §1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem art. 233 §1 k.p.c. zawiera nakaz - nie doznający wyjątku, aby wyrażona ocena w aspekcie wiarygodności dokonana była na

podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w sprawie oraz uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r. IV CKN 1256/00 lex nr 80267 ; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2000 r. III CKN 562/98 528132; postanowienie SN dnia 23 stycznia 2002 r. II CKN 691/99 LEX nr 54339, Prok.i Pr.-wkl. 2003/4/37). Sąd Okręgowy sprostą swoim obowiązkom wynikających z art. 233 §1 k.p.c. a ocena tych samych dowodów przez Sąd Apelacyjny prowadzi do identycznych wniosków . Dotyczy to zarówno dokumentów, o których mowa wyżej jak i świadków : H. K., T. S., P. L., E. C. , których zeznania słusznie Sąd Okręgowy uznał za niewystraszające do przyjęcia prowadzenia przez wnioskodawcę działalności rolniczej w miarodajnym w sprawie okresie. Ze zeznań tych świadków można co najwyżej przyjąć, iż wnioskodawca sporadycznie bywał w R., gdzie mieszkali jego rodzice (ojciec obecnie nie żyje) i dokonywał wycinek samosiejek na opał.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż dowody z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków nie pozwalają na dokonanie ustalenia, aby wnioskodawca w spornym okresie na części działki nr (...) prowadził działalność rolniczą. Przede wszystkim S. K. (1) zamieszkiwał S., tj. w miejscowości oddalonej o około 60 kilometrów od R., w której położona jest działka rolna należąca do jego matki. Oczywiście sama okoliczność niezamieszkiwania w gospodarstwie rolnym nie wyklucza możliwości ustalenia, że działalność rolnicza jest prowadzona, jednakże w niniejszej sprawie zaoferowane przez wnioskodawcę dowody takiej okoliczności nie potwierdzają. Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, iż samo dokonywanie wycinki drzewostanu – a na taką działalność na spornej działce przede wszystkim wskazywali świadkowie – nie można zakwalifikować jako działalności rolniczej. Także z protokołu z przeprowadzonej wizytacji w gospodarstwie z dnia 20 grudnia 2012 roku wynika, iż działka wskazana przez wnioskodawcę jako ta, na której prowadził działalność rolniczą, porośnięta jest drzewostanem. Wprawdzie świadkowie podawali, że działalność rolnicza wnioskodawcy polegała także na uprawie zboża dla drobiu, hodowli tego drobiu, czy też koszeniu siana, jednakże, zdaniem Sądu drugiej instancji, zeznania te nie są wiarygodne, a co więcej, nie są one na tyle konkretne, by stwierdzić, że dotyczą spornych lat 2009-2010.

Konkludując, zdaniem Sądu drugiej instancji, dokonana przed Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie narusza art. 233 § 1 k.p.c. W konsekwencji zaś prawidłowo dokonanych ustaleń, brak było podstaw do zastosowania w sprawie przepisu art. 5a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z zm.).